

„Gospod z brado“

Pri nas poznajo otroci »gospoda« samo enega. In to ni nič posebnega! Zakaj naša vās je majhna in daleč od mesta. V vāsi pa so samo kmečki ljudje. Le Bmečev študent je napravljen takó-le bolj po gosposki, a »gospod« pa vender ni še v očeh naših ljudi. »Gospod« je samo tisti, ki ima »žegne«.

Zato se mi ne čudite, če pravim, da naši otroci poznajo samo enega gospoda. In to so gospod župnik, ki pridejo časih v našo cerkvico maševat ali pa prinesó kakemu bolniku sv. popotnico. In če poprašate našega Nacka, ki ga imajo bolj za modrega, kdo je »gospod«? odgovori vam tako-le: »Gospod« so tisti, ki v cerkvi na glas govoré in Boga iz nebes pokličejo na altar.

Zato si pač lahko mislite, kak vrišč nastane med našimi otroci takrat, kadar pride v vās »gospod z brado«.

Kdo je še kaj takega čul? »Gospodje« nimajo »brade«, to vé vender vsak povedati pri nas. In zdaj pa »gospod z brado«? Kak je neki ta?

Le poglejte ga na podobi! Takšen-le je in nič drugačen. Dolgo, rujavo suktnjo ima do gležnjev, na ostrizeni glavi pa malo kapico, kakor Torkarjev dedek. Tudi dežnik ima pod pazduho, da ga dež ne opere. A to še ni Bog vé kaj! Le ta dolga črna brada, ta ne more otrokom v glavo. Gospod pa brada! Kako to?

In vender gospod z brado ni kar nič strašan. Tako prijaznega obraza je, kakor le kaj! Kar drži se na smeh in otroci bi ga kmalu obstopili, da se jim ni zdel vender-le nekako čuden. Rekarjev Tonček je še nekako

najbolj pogumen in dejal je celo bolj po tihem, da se tega gospoda nič ne boji. To pa menda zato, ker imajo Rekarjev oče tudi tako brado, le tako dolga ni. Tonček je bil toraj vajen celo gladiti in božati brado, kakor je poskušal na očetovi, kadar so bili dobre volje. Vender približati si ni upal nobeden neznanemu gospodu. Le skrivaj so gledali za njim izza vežnih vrat.

A kmalu je bilo drugače. Gospoda z brado sprejmejo tako prijazno v vsaki hiši. In gospodinje prinašajo iz kašče pšenice, masla in drugo tako robo, kar vse spravi v svoj koš tisti mož, ki hodi z neznanim gospodom.

In zdaj postanejo otroški obrazi na krat vsi drugi. Kar vsipajo se okrog prijaznega gospoda, kakor čebele okrog panja. Kaj neki to pomeni?

Le pogledjte na podobo! Gospod z brado deli tudi podobice, kakor gospod župnik, kadar béro pobirajo. In to je otročje veselje!

Izpod pazduhe potegne gospod velik zavitek samih podobic. Iz druge malhe potegne nekaj v papir zavitega. To so pa prelepe svitle svetinjice. In marsikateri gospodinji obesi na roko celó koksasti molek. Le po-

glejte, kako vesela sta ona-le dva, ki si kažeta podobici drug drugemu. Mali Francek vozi še kočijico in se drži sestrinega krila. Vender podo-

bice ima tudi on rad. Lojzek sedi sestri v naročji in stega svojo ročico proti gospodu. Anica, oh ta pa se gospoda z brado kar nič ne boji. Lepo

se zahvali za prelepo podobico in gospodu spoštljivo roko poljubi; čeravno še majhna, vendar vé, kaj se spodobi.

In pogledjte spet Marijico na drugi podobi! Tako lepo podobico ji moli gospod. Njen bratec pa žalostno stega ročico proti podobici, rekoč: »Še meni, še meni!« In mož s košem mu zastonj nagaja, da ga spravi v koš. Kaj bi mu verjel, saj se mu pospod tako prijazno smeji in ga pogovarja, rekoč: »Nič se ne boj, malček! Jaz te bom varoval, da te mož ne vzame.«

A gospod z brado tudi poprašuje otroke, če kaj znajo moliti? Le pogledjte na tretji podobi, kako se Lenčica prekrizuje in začne moliti. Gospod z brado sedi na lepo izrezljanem stolu in dolg molek mu visi tam ob strani. Mlada mačica opazi takoj, kaj je za njo? Kolikorkrat se le premakne gospodkom. Kdor še le prvokrat vidi gospoda z brado, ta se ga res nekako boji. In kaj bi se ga ne?

z brado, tolikokrat se zaziblje molek pod stolom. In mačica si ne more ka, da se ne bi tudi ona poigrala z zibajočim in rožljajočim mol-

Ali zdaj je že precěj drugače. Otroci si prijaznega gospoda dobro zapomnijo in še med letom časih poprašujejo svoje matere: »Kdaj pridejo spet tisti gospod, ki imajo brado?«

Toda ne bom več nagajal vaši radovednosti, otroci! Povedati vam hočem na zadnje vender-le, kdo je ta gospod z brado?

To je kapucin. Ali veste zdaj kaj več?

Kdo so pa kapucini? To so vam dobri »gospodje«. Gospodje so, pravim, ker so prejeli zakrament sv. mašnikovega posvečevanja, kakor naš gospod župnik. Toda kapucini nimajo nič denarja. Kar potrebujejo, to izprosijo pri dobrih ljudeh. A zanje to ni sramota, če prosijo po hišah. Dosti je takih kapucinov, ki imajo imovite in celo bogate stariše in brate in sestre. Toda ti gospodje so obljubili Bogu reveži biti in reveži ostati, da tako Jezusa posnemajo, ki je bil tudi ves čas reven. In če kapucini pri dobrih ljudeh več dobé, kakor potrebujejo, razdelé tisto, kar jim ostane, spet revnim ljudem. Ali niso to dobri gospodje?

In še več dobrega storé ljudem. Molijo za-nje, oznanujejo jim božjo besedo, delé jim sv. zakramente in še dosti takega. Posebno pa sami ostro in sveto živijo.

Zato, otroci! moramo kapucine spoštovati in ljubiti.

Kadar toraj srečaš »gospoda z brado«, ne boj se ga! Lepo snemi klobuk raz glavo in pozdravi ga, kakor to storiš, kadar srečaš gospoda župnika, rekoč: »Hvaljen bodi Jezus Kristus!«

P. Bohinjec.

Spomladi.

Oj ti ljuba pomlad! Kako sem te vesel! Le pogledjte, kako je zdaj vse drugače!

Kako me je zeblo, ko sem kobacal zjutraj iz gorke postelje! Kako sem se držal zmrzveno, korakajoč zjutraj v šolo! Kako sem cepetal z nogama, prišedši iz šole! In ta nagajivi nos! Kar stanovitno je nosil »ščinkovca« na sebi! — To je bilo po zimi!

A zdaj, zdaj, kako je vse drugače!

Tako prijeten spomladanski veter mi veje v obrazek, kakor bi me hotel objeti iz same ljubezni. In ta zelena trava, po kateri spet lahko stopam po mehkem, kako je lepa!

Kar zavalil bi se najraje po nji, ko bi mi ne bili oče povedali, da je škodljivo spomladi polegati po travi. Gorko pasico (ovratno ruto) sem že položil v skrinjo poleg zimske suknjice. Kučmo so mi oče spravili pod streho in še čevljičke bi najraje zagnal pod peč, da bi jih nikdar več ne videl.

In sestra moja! Oh, ta nam je vsa drugačna deklica kakor po zimi za pečjo! Najraje bi letala vedno po vrtu in vozarah! Le pogledjte jo, kako se drži na smeh! Kako je nič ne zebe, ko ima na nogah samo letne šolnice. Rutico ima samo zato prevezano okoli vrata in pasú, da je bolj »ci-cis«. Saj so mati tako rekli! In še ta mačica — potepenka! Celo zimo bi bila ležala in godrnjala najraje za pečjo, ako bi je ne bili oče časih pognali pod streho. Zdaj pa ji je za peč toliko, kolikor za lanski sneg. Kar suče in liže se okrog sestrice, kakor da bi morala povsod biti, koder je sestra Katrica.